ממ:

אבל כללו גמר מיניה (לצפון) שפיר אלא

אבל כללו גמר מיניה. מידי דלא חידש בו כגון שחיטת לפון אי הוה

כתיבה ביה ולה הוה כתיבה בשהר השמות גמרי ליה שהר השמות

מיניה דלא חידוש הוא אלא יצא מן הכלל ביו הוא ולמד על דבר

שלא נאמר בכלל (א) והיכי שו יצא לידון בדבר החדש כגון מתן דמים

שבוה למובח ובוה שינה וחומר

לבהונות: כיון דאהדריה יו כו'.

וכתיב יו כי כחטאת האשם הוא כדין

חטאת כך דין אשם יח: אהדריה.

לכללו בין למתן דמים בין לשחיטת

לפון ולה היה לריך לכתוב בו שחיטת

לפון אלא לעיכובא: דבעי כהונה.

שאינה כשירה בזר אבל למידה יש

דשחיטה דלאו עבודת כהן היא לא

אהדריה דהא בחזרתו כתיב כחטאת

האשם הוא לכהן לענין עבודות שבכהן:

ה"כ נימה קרה כי כחטחם הות.

לכהן: כשאר אשמות יהיה. הלכך

לענין לפון נמי אהדריה וכי כתיב

ביה שחיטה כו בלפון דקרא לעיכובא

אתא ושאר אשמות נמי מיניה ילפינן

לעיכובא: למה לי לאקשויי בשחיטתו

לחטאת ולעולה. דכתיב חי במקום אשר

ישחט את החטאת ואת העולה:

מהיכן למדו. לשחיטת לפון: אי

חקשיה לעולה ולח חקשיה לחטחת

הוה אמינא. בעלמא דבר הלמד

בהיקש חוזר ומלמד בהיקש: וכי

סימה. אם איתה דחוזר ומלמד

בהיקש נקשיה לחטאת ולא לעולה

משנינן לך ניחא ליה לאקשויי לעיקר

כו': למימרא. מדאילטריך למיהדר

ואקושי כאו לעולה ש"מ דבר הלמד

בהיקש אין חוזר ומלמד בהיקש ומהכא

נפקא לן בכל דוכתא: כאשר יורם.

באימורי פר כהן משיח כתיב: משום

דבעי אגמורי יותרת הכבד ושתי כליות

כו'. שהיה לריך ללמד כבו מפר העלם

תורת אימוריהן לשעירי עבודת כוכבים

דאיתקוש אהדדי לענין הקטרת אימורין

כדאמרינן בפרק ב"ש (לעיל מא.) אשה

לה׳ וחטחתם על שגגתם ביו ופר העלם

דבר בגופיה לא כתיב יותרת וכליות

ומפר כהן משיח גמר בהיקש כדאמרן

בפרק בית שמאי (שם לט:) ועשה כדו

לפר כחשר עשה לפר זה פר כהן

משיח אקשינהו להדדי: **להכי אילטריך**

כחשר יורס. בפר כהן משיח וחם

אינו ענין לו תנהו לענין פר העלם

דניהוי כמאן דכתיבי בפר העלם גופיה

דלא ליהוי דבר הלמד בהיקש חוזר

ומלמד בהיקש. ואי קשיא הא נפקא

לן הך דרשה מועשה לפר זה פר

העלם דבר כדאמרן בפרק ב"ש (ב)

(לעיל מא.) ה"מ לתנא דבי ר' ישמעאל

דאמר לפר זה פר העלם אבל לתנא דבי

רב דאמר ועשה לפר זה פר יום

הכיפורים אינטריך כאשר יורם להך

דרשה: ונכתביה בגופיה. דפר העלם

בהדיא ולא ליקשיה לפר כהן משיח

הואיל וסוף סוף טרח וכתב כאשר יורם יתירא להכי: הוה אמינא דבר

הלמד בהיהש חוזר ומלמד בהיהש.

לשעיל מא. לקמן נה. מ.
 יומא מ. מנסות כח. עת. פב:],
 יומא מ., ג) סנהדרין פז:
 [נדה יט. ושם אימא ר' יונתן

פי יונמו טו, אם טטארין פו. [נדה יט. ושם אימא ר' יונמן וכ"א בילקוט] וע"ע ערכין יח:

ובתוס׳ ד״ה ואי, ד) שלועות

י. תמורה כח: עי׳ ספרי חוקת קכז, ירוש׳ קידושין פ״א ה״ב, ס' ע׳ ירוש׳ יבמות פ״ח ה״א,

ו ת״כ צו פרש׳ ד ה״א וה״ב,ו לעיל מח.], ח) ויקרא יד

יג, ע) נדה כב:, י) [ע' חולין קיז. תוס' ד"ה אמר ר"י דמתרלי

הגהות הב"ח

(A) רש"י ד"ה אבל כללו וכו'ולהיכי ילא: (ג) ד"ה להכיאיצטריך וכו' נפ' צ"ש תינה

לתנא דבי ר' ישמעאל:

גליון הש"ם

גם' ולא ניהוי דבר הלמד

בהיקש. ע"ל נז ע"ב מוד"ה ולכ"ל: [שם ואיתקש ראשו לרגל מה להלן כולו הפך לבן

קרגל מה להלן כולו הפך לכן פרח בכולו מהור. ע" עלכין לף יח ע"ב בתוד"ה ואי בעית אימא וכן: שם לאו למימרא דרבר וכן: שם לאו למימרא דרבר

הלמד בהיקש אין חוזר ומלמד בגז"ש. עי' לקמן דף נו ע"ב

הלמר בהיקש אין חוזר ומלמר בגו"ש. ע" לקמן דף נו ע"ב נתד"ה לשני וכוין : שם לאו למימרא דדבר הלמד בו'. ע" לעיל דף מת ע"א תוד"ה מה

לכלו:

שינויי נוסחאות

שו א מיי' פרק י"ב מהלכות טומאת לרעת הלכה ח:

תורה אור השלם

1. בָּאָשֶׁר יוּרָם מְשׁוֹר זֶבָּח הַשְּׁלְמִים וְהַקְּטִירְם הַבּהָן על מִוְבָּח הָעלְה: ויקרא ד, י 2. וְרָאָה הַבּהַן אָחֲרִי הָבָּבָּס את הנגע והנה לא הפך הנגע אָת עִינוֹ וְהַנְּגַע לֹא פְּשָׁה טְמֵא הוא בָאשׁ תִשְׂרְפָנוּ פְּחָתָת הָוֹא בְּאָשׁ תִשְׂרְפָנוּ פְּחָתָת הָוֹא בְּקָרְדְתוֹ אוֹ בְּגַבִּחְתוֹ: ויקרא

ז בּגַבַּחַת אוֹ בַגַּבַּחַת. 3. וְכִי יִהְיֶה בַּקָּרְחַת אוֹ בַגַּבַּחַת נגע לָבָן אֲדִמְדָם צָרַעת פֿרַחַת הוא בְּקָרְחְתוֹ אוֹ בְגַבַּחְתוֹ:

הוא בְּגֶּבְרְתְתוּ אוּ בְּגַבְּרְתְתוּ: ויקרא יג, מב 4. וְאִם פָּרוֹחַ תִּפְרַח הַאָּרַעַת בְּעוֹר וְבִפְּתָה הַאָּרַעַת אַת כָּל עוֹר הַנָּגַע מֵּראשׁוֹ וְעֵד רַגְּלְיוּ קר נינגע בוו אשר וְצֵּר וְגְּלְּרְּ לְבָל מַרְאַה עֵינֵי הַכּהַן: ויקרא יג, יב

מוסף רש"י

, לפריחה בבגדים. אם פרוח תפרח הלרעת ונתמלא כל הבגד (ויקרא יג) ואם פרוח תפרח וגו' (נדה יט.):

שימה מקובצת

אבל כללו נמר מיניה. ול״ת יטענו אבר ברדו גפר פיניה. וקיים יטענו כל האשמות בהונות כמלורט, ויייל דמזה לא גמר כללו מיניה כיון שזהו החדש עלמו שסותר הכלל. ואיית מיית יטענו נסכים בשל מלורע דבזה מיית יטענו נסכים בשל מלורע דבזה לא סתר את הכלל כדפיי, וי"ל דבמנחות ודף נה:) איכא מיעוטא דאיו לבונמות (קימו) טיכו מישוט להין אשמות טעונין נסכים אלא דבר הבא בנדר ונדבה: אימא בי אחדריה קרא ובו'. עיין בהשמעות בסוף המסכם: חשאת מהיכן למדה. שין הסמכם: חשאת מהיכן למדה. שין בהשמטות בסוף המסכם: אי אקשיה לעולה ולא אקשיה לחשאת. עיין בהשמטות בסוף המסכם: אי ליותרת ושתי הכליות המסכם: אי ליותרת ושתי הכליות המסכת: א' ליותרת ושתי הכליות בו'. ואע"ג דלעיל (דף מא.) נפקא לן יותרת ושתי הכליות לשעירי ע"ז מלפר, י"ל היינו לתנא דבי ר" ישמנואל אדל הרא אנירי אלידא דרדי ישתעתל תכנ הכח חיירי חליכה דרכי (מהריים): דאם כן לא יאמר צפונה באשם. ממילתיה יש דר' יוחנן כל להוכית שמדה שהביא למעלה אינה נוהגת בקדשים (ת"א): קדש קדשים יתירא בתיבי. תימה כיון דלוכל ג"ש וילפינן מהדדי למה לן היקשות לעיל דכתטאת האשם דכתיב גבי מצורע להחזירו לכללו, מיפוק ליה מקדש קדשים דהא כחיב קדש קדשים גבי אשם מלורע ונילף ליה קרשים צב" משם ממוע אייקי מה בג"ש דקדש קדשים מחטאח להחזירו לכללו להטעינו מתן דמים ואימורים, וייל דכיון שילא אשם מצורע מן הכלל לידון בדבר החדש, אי אחה יכול להחזירו לכללו בפירוש מכח הד ג"ש נהחזירו נכנכו נפירוש ונכו הן ג"ם דקדש קדשים, ןדן לא הוי חזרה בפירוש, אפי אמ"ל דג"ש חשיבא כמו היקש מ"מ האי ג"ש דקדש קדשים אינטריך למילי אחרינא לקמן רף ס.) לגבי פגימת המזבח דקאמה (וף ש.) עבל פניתו התוכנו קוחת אשכחן שירי מנחה קדשי קדשים מנין מ"ל קדש קדשים, ולכך לא הוי חזרה בפירוש מכח [הין] ג"ש. אבל היקש דרמושה האשם כולו להחזירו לכללי הרמתחת החשם כינו נהחוירי נכננו במוריר נכננו במוריר נכננו במיות ותיהו קשה לפיק ודף בפירוש, ותיהו קשה לפיקות המיות למה לי היקשא דכתטאת כאשם גבי סתם אשם, תיפוץ ליה מג"ש הדקש קדשים לותר דטעון מתיהה הדקש קדשים לותר דטעון מתיהה הכנון דר אליעור ולריא לצלא לשתו. ואמר מורי דשמא ג"ש לא ניתנה לדרוש רק גבי שחיטה משום דקדש קדשים דכחיב בין בסתם אשם בין באשם מצורע גבי שחיטה הוא דכחיב, אבל מכחטאת כאשם דכתיב גבי סתם אשם דרשינן שפיר מיניה סמיכה דלגמרי מקיש הכתוב אשם לחטאת לנגנור נוקים הכחוב מסם מוסחת בהך היקשא כדכתיב כמטאת כאשם תורה אחת לכם. ועוד יש לומר דגבי סמיכה כתיב קרבנו (ויקרא ג, ב) דהוי מיעוט והוה מוקמינן ג"ש לדברים אחרים. אבל השתא דאייתור היהשא לסמיכה מוקמינן (ג"ש) קרבט לסמיכה מוקמינן (ג"ש) קרבט לדרשא אחרימי, וכן לרי אליעזר לריך היקש לשלא לשמו לאפוקי מהך היקשא דשלמים דואת החורה (לעיל

אי אקשיה לעולה ולא אקשיה לחמאת. מימה כמו לא לכתוב את החטאת ואי דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בהיקש אמאי אקשיה לעולה כלל תיפוק ליה מחטאת ש האשם דמה חטאת לפון מעכב אף אשם כן וי"ל דאי לא כתב לפון לאו לא הוה אמינא הא הדרה

קרא לשחיטת לפון למידי דלא בעיא כהונה והאשם לא דרשינן ליה כלל דהא לא כתב כאשם דהוה משמע כשאר אשם דעלמא לנפון יהא זה אבל האשם משמע האשם זה יהא כחטאת למתן דמים כו למובח וכן יש להחשות אי דבר הלמד בהיחש חוזר ומלמד בהיקש לא נכתוב לפון כלל ותיתי [באשמות] מכחטאת וכאשם לו כי היכי דילפינן מיניה סמיכה בפרק קמא (לעיל יא.) ועוד לדו נילף שאר אשמות מאשם מצורע ואשם מצורע מהיקישא דכחטאת וי"ל דלא הוה אמינא דאהדריה קרא לשחיטת לפון ולא הוה דרשינן כאשם להו כשאר אשם (כיון דלא כתב כאשם) כיון דלא כתב לפון בהדיא בשאר אשמות:

יורם למאי הלכתא. כאשר תימה הא אינטריך לכדדרשינן בסוף כל הבשר (חולין דף קח.) זה בא ללמד ונמלא למד מה פר כהן משיח יש בו מעילה אף שור זבח השלמים יש בו מעילה וי"ל דמלי לאקשויי לובח השלמים ולא ליכתוב כחשר יורם לוו דכחשר יורם משמע דאתא לרבויי הרמה אחרת אי נמי ההיא דכל הבשר (שם) כתנא דבי רבי ישמעאל דנפקא ליה דרשא דהכא מועשה לפר זה פר העלם כדאמר פרק בית שמאי (לעיל דף מא.) אבל לתנא דבי רב דאמר ועשה לפר זה פר יום הכיפורים אינטריך כאשר

יורס (להך דרשא) י: מימה בגופיה. ונכתביה כדאמר פרק ב"ש (גם זה שם:) משל למלך בשר ודם שסרחה לו עליו מדינה ומיעט בסרחונם מפני חיבתן וי"ל דבשביל חיבתן לא היה לו לגלגל אלו דרשות למילף מהיקשא ומ"מ ילפינן מיניה חיבתן להן מדלא אשמעינן בדוכתא אחרינא דבר הלמד מהיקש אינו חוזר ומלמד בהיקש: קדשי קדשים יתירי בתיבי. מימה כיון דילפינן גזרה שוה מהדדי למה לן היקשות

דלעיל בחטחת שלו וחשם: מהו שילמד בגזירה שוה תא שמע ירבי נתן בן אבטולמום אומר "מנין לפריחה באדם מה להלן פרח בכולו מהור אף כאן פרח בכולו מהור והתם מגא לן מלמר ראם כן לא יאמר צפונה באשם ותיתי בג"ש דקדשי יו קדשים

אי סבירא לן דלא הוא גמר מכללו ולא כללו גמר מיניה האי לגופיה איצמריך או כיון דאהדריה אהדריה אמר ליה מר זומרא בריה דרב מרי לרבינא אימא כי אהדריה קרא לגבי מתן דמים ואימורין דבעי כהונה אבל שחימה דלא בעיא כהונה לא מיבעי צפון א"כ נימא קרא כי כחמאת הוא מאי כחמאת האשם כשאר אשמות יהיה למה לי לאקשויי (היק"ש וגזיר"ה שו"ה ק"ל וחומ"ר ₪ סימו): דבר הלמד בהיקש אין חוזר ומלמד מהיקשי אי מדרבא אי מדרבינא דבר הלמד בהיקש

בבגדים שהיא מהורה נאמר 2קרחת וגבחת בבגדים ונאמר 3קרחת וגבחת דכתיב ימראשו ועד רגליו ° ואיתקש ראשו לרגלי מה להלן כולו הפך לבן ים פרח בכולו מהור אף כאן כולו הפך לבן פרח בכולו מהור "אמר ר' יוחגן בכל התורה כולה למידין למד מלמד "חוץ מן הקדשים שאין דגין למד מחשאות ° לאו למימרא דדבר הלמד בהיקש אין חוזר ומלמד בגזירה שוה ודלמא משום דאיכא למיפרך מה לחמאת שכן מכפרת על חייבי כריתות יקדשי יו קדשים יתירי כתיבי: "דבר הלמד מהיקש חוזר ומלמד בקל וחומר

לחמאת למה לי לאקשויי לעולה אמר רבינא איצטריך אי אקשיה לחטאת ולא אקשיה לעולה הוה אמינא חמאת מהיכן למדה מעולה דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בהיקש א"ל מר זומרא בריה דרב מרי לרבינא וניקשיה לעולה ולָא ניקשיה לחמאת יו הָוה אמינא ידבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בהיקש וכי תימא וּ ניקשי אקושי לחמאת ניחא ליה דמקיש ליה לעיקר ולא נקיש ליה למפל להכי אקשיה לחמאת ואקשיה לעולה למימר דבר הלמד בהיקש שאינו חוזר ומלמד בהיקש רבא אמר 🖪 מהכא דכתיב יכאשר יורם משור זבח השלמים למאי הלכתא אים ליותרת הכבד ושתי הכליות בגופיה כתיב (אמר רב פפא) משום ז דבעי אגמורי יותרת הכבד ושתי הכליות מפר העלם דבר של צבור לשעירי עבודת כוכבים בגופיה ח לא כתיב ומפר כהן משיח הוא דגמר להכי איצמריך כאשר יורם דניהוי כמאן דכתב בגופיה ° ולא ניהוי דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בהיקש אמר ליה רב פפא לרבא וליכתביה בגופיה ולא נקיש אי כתב בגופיה ולא אקיש הוה אמינא ידבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בהיקש וכי תימא נקשי אקושי ניחא ליה דכתביה בגופיה מראקיש ליה אקושי להכי כתביה ואקשיה למימרא דבר הלמד בהיקש אין חוזר ומלמד בהיקש:

א] אצטריך והאי לגופיה איצטריך (שיים): כ] לחטאת א"ל אי אקשיה לעולה ולא אקשיה לחטאת הוה (שיים): וכ"ה ככשי ומור: כ] תימא א"כ ניקשי (*ש״מ): ד] ל״ל אינו (*ש״מ): ה] אמר דבר הלמד (מינה). הן אמר דבר הלמד בהיקש אינו חוזר ומלמד בהיקש מהכא (מינה) ון מינת אי לימה ככתס"י. ונוה! זן פ"ל אלא משום (שיח): הן פ"ל ופר העלם דבר של צבור בגופיה העלם דבר של צבור בגופיה בר׳ (*וש״מ). וכ״ה ברט״י ד״ה משום וותיכות ופר העלם וכו׳ המ"ל]: מ] וחומ"ר ובנין אב סימן (כתה"י וש"מ): י] ל"ל בהיקש (כתה"י, ד"ו, הגרי"ב): לרגליו (בחה"י שחר"י): יאן לרגליו (כתה"י, שמב"י):
יבן בקלת כת"י ובש"ת ליתל
תיבות כולו הפך לבן, וכ"ל להלן
בסמוך. ובקלת כתה"י ליתל
תיבות פרח בכולו. ולחד מהן . זכן מיותר (דק"ם): יגן בקודש ירשים מחטאת כל"ל. וכס"י קדשים מחטאת כניינ. ונסיי גוסף למאי הלכתא כתביה רחמנא לאו (ש"ם) יד] ל"ל קדש (*ש"ם), וכ"ה כרט"י ותוס' נד"ו: מו] הכלל ללמד הוא, ללמד עליו דבר שלא הוא, (כתה״י): מז] 5"ל והיכי דמי (*ש״מ): יו] דאהדריה וכתב כי (ולימל מיכת כרי) (כתה״י וד״ה). לפנינו ע"פ בה"ז ול"ע. יח] אשם זה (*ש"מ): ימ] ל"ל למידי (כתה"י וב"ש). נ"ל לגבי שחיטה (ש מו) כן שוויטוג צפון בוישא דקרא כו' (כתה"י וכעי"ז בש"מ וב"ש): כאן ל"ל לאקושי (*ש"מ): כבן ללמוד וכו' תורת (ישיח): כבן ללמוד וכרי תורת אימורין (פתהיי): כבן שגגהם אימורין (פתהיי): כבן שגגהם חטאתם הרי היא לך כשגגהם ופר כרי (שמכי"). מילמ ופר המ"ל. למס מות מו ברן מיכות ועשה לפר ליתה בכתה"י: מבתה"ל בברולו (ישיתו: מבתה"ל בברולו (ישיתו: מבתה"ל): כו] בהיקש בכל התורה חוץ (*ש"מ): כז] ל"ל ומלמד (כתה"י וד"ח: כח] ל"ל קדש וכן נסמוך מים אי דבר (מ"ש") כמ] תימה אי דבר הלמד וכו' כל"ל ומה שבינתיים הלמד רבר לכייל ותם שנימחים נמחק (ש"מ). ועיי ל"ק: לן 5"ל מכחטאת (ש"מ וצ"ק): לאן דאי לא כתב [ביה צפון (ב"ש)] לא הוה אמינא דאהדריה קרא למידי דלא בעיא כהונה והאשם כשאר אשמות יהא לא לא וכו׳ דלעיל ועד כאן הוא

בעלמא דלא הוה ילפינן מהכא מידי: דבר הלמד בהיקש כו'. משום דבעי למיבעי בעיא עלה הדר נקיט לה: אי מדרבא. מכאשר יורם: אי מדרבינא. מאשם מלורע דאינטריך לאקושי לחטאת ולעולה: לפריחה. אם פרחה הצרעת בכל הבגד: מה להלן פרח בכולה בהן טהור. כדכתיב אם פרוח מפרח וגו' (ויקרא יג): **והסם.** גבי קרחת וגבחת דאדם מנלן דטהורה פריחה דאילו פריחה כי כתיבא בנגע עור בשר כתיב ואילו קרחת וגבחת כתיבי גבי נתקין דמקום שער דרחש חקן שחין סימניהן שוין לנגעי עור בשר שוה בשער לבן חה בשער להוב: וחיתקש ראשו. נתקי הראש: אף כאן כו'. אלמא נתקין בהיקשא ילפינן להו וחוזרין ומלמדין על הבגדים בג"ש: א"ר יוחנן. מהכא לא חיתי ראייה דלאו קדשים הוא דאף היקש מלמד בהיקש ביו חוץ מקדשים. ומדע לך שהמדה הואת שהבאתה אינה למידה בקדשים: דא"כ הוא. דדבר הלמד בהיקש חוזר ולמד בו בג"ש: לא יאמר לפון באשם וחיתי בג"ש. דנאמר קדשי בהו קדשים בחטאת ונאמר קדשי קדשים באשם: קדשי קדשים יחירי כסיבי. בהו והוה ליה 🌣 גזירה שוה מופנה משני לדדין ואין משיבין עליה. גבי חטאת כתיב חשמט החטאת קדש קדשים הוא ויקרא ון ובאשם כתיב זאת תורת האשם קדש קדשים הוא ושם זן ובתרוייהו כתיב בויקח קרח ובמדבר יחן לכל חטאתם ולכל אשמם אשר ישיבו לי קדש קדשים לך:

באשם (צ־ק). ונש"מ הגיה האשם וכגירסמו לעיל (י ז) עייש בש"ג אות ו': לדן גר' ז"ק תילף שאר וע"ש מאורוב' להן גר' ש"מ האשם כשאר אשם יהא פיון וכר. [וגריס המיכות שנסוגריים]. וז"ק מתקו עש"ב: לון בשמכ"י נוסף אלא כאשר מזבח השלמים: לון נ"א שמעם ש"מ האשם כשאר אשמועיגן דדבר הבא בהיקש בר מדלא (ש־ח). (נלאה דלפי"ו יש למחוק מיכות ומ"מ ילפיגן מיניה חיבתן): בלן דכחטאת האשם לג"ל (שחכ" הוא בארוביו ומיעט בסרחונו מפני חיבתו כר' חיבתו כר' חיבתו כר' שמכ"ח: בלן דכחטאת האשם לג"ל (שחכ" (גדיום): בארוביו ובא להוכיח וכר' (גדיום):